

opinió

AL MEU MESTRE, *Joan Ferrerós i Pibernat* (1a. part)

fa molts anys, jo en tenia 6 o 7, ara en tinc 72 de complerts, vaig tenir la gran joia de poder gaudir d'un mestre precisament del meu poble, Caldes de Malavella. Abans i després de ser mestre es va destacar en el futbol, en la revista del poble i en tot el que hi havia una mica de segell participatiu o competitiu. En cada publicació hi havia diversos articles seus, sempre de forma rellevant. Recordo haver sentit explicar que la gent, quan obria la revista, primer llegia els seus articles i llavors la resta. En definitiva, era i és estimat per tothom que l'ha conegut i així ho va escriure, fa un parell d'anys, en la nostra revista municipal actual "Aqua". Un dia que Joan Ferrerós visitava Caldes, el nostre ex-batlle Marcel Vila li va demanar si podia escriure sobre l'escola a Caldes en aquells anys en què ell era alumne, i s'hi va comprometre de ple.

Allà va saber anomenar el tarannà d'un poble des que ell era petit fins que en va marxar, anomenant tots els amics, un per un, amb noms i cognoms, primer els que el varen marcar més, sense deixar d'anome-

nar la resta, amb un llistat d'històries molt entretingudes en detalls i que tots li hem agraït molt que ens les recordés. També va anomenar els alumnes que va tenir aquell primer any de mestre a Caldes, entre els quals va explicar alguna cosa meva com a alumne seu. Val a dir que ens va ensenyar a ballar sardanes, comptar-les i repartir-les, xiulant si res més no.

Joan Ferrerós havia sortit d'una nova fornada de mestres, amb ganes de menjar-se el món de la pedagogia. Va cobrir una suplència a Caldes, el seu poble, per un curs i va marcar època, tots li anàvem al darrera perquè ens expliqués un conte i ell sempre hi estava a punt. Com a mestre, cal destacar la pedagogia d'una forma diferent i més expressiva. Explicava els temes de les lliçons com si les veïssis dibuixades en forma de paraules i embellint-les com si fos un conte, sempre amb un final feliç i aquesta felicitat només la vàrem poder gaudir un any. El seu tarannà fora sempre exemplar, amb simpatia i bones formes, mai amb càstigs i menys amb violències, tant esteses i proliferades en aquells anys.

És a dir, ell feia l'ensenyança directa i personalitzada ja que tothom participava directament en cada classe impartida, sense deixar cap alumne a les fosques. Repetia, tot el que deia, amb un somriure inclòs i un acudit si també calia. Aquella manera d'ensenyar va arribar a tenir un nom propi i aquest nom era el seu, "Joan Ferrerós".

Bé, varen passar alguns anys i ens vàrem assabentar que s'havia establert de mestre a La Bisbal. Llavors, en la primera ocasió, el vàrem visitar i recordarem el tarannà del poble en aquell temps i el d'ara. Com a record inescrutable d'ell, tenim en el pòrtic de casa, un gran mural de ceràmica simbòlicament caldenc. Hi ha part del campanar, part de les ruïnes romanes, una sardana informal, amb grans i mainada voleiant i ell i la seva germana Maria, subjectant la partitura de tenora que tocava en la cobla, que es llegeix "Malavella", sardana de F. Mas Ros. Tot un idil·li sardanista, amb una profunda pinzellada sentimental, que ens ha omplert el cor per sempre.

Sebastià López

Entrevista

ELISABET SERRA *Periodista tot terreny*

Per Albert Torrent

L'Elisabet Serra i Casanovas és periodista però això no vol dir que sigui presentadora de TV, ni de ràdio ni que treballi en cap diari. Per sort, la carrera de Periodisme té moltes altres sortides perquè si no no tots cabríem a les redaccions dels mitjans de comunicació! Aquesta caldenca ens explica la seva evolució professional. I comencem parlant d'una exposició seva que es va inaugurar el març passat a Girona i que estarà en ruta per diferents poblacions de les comarques gironines.